

soud první stolice žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

V žalobě žalobkyně tvrdí, že obec nechala otevřenou hlavní uliční stoku, čímž se prý stalo potrubí kanalizační přístupným nejen vodě dešťové, nýbrž i předmětům (prkům a dříví), jež odpadní voda s sebou vzala a jimiž pak hlavní stoka byla ucpána. Dne 17. července 1928 vnikla za lijáku odpadní voda z uliční stoky do přízemí truhlářské dílny žalobkyně a zatopila ji, čímž prý jí byla způsobena škoda. Obec prý měla při otevření potrubí kanalizačního dbáti vší péče a opatrnosti, by se zamezilo jakémukoliv nebezpečí, a mělo prý tudíž otevřené potrubí býti ohrazeno tak, by se nemohly dostat do odpadní roury předměty, které by rouru ucpaly a odtok odpadové vody znemožnily. Podle tohoto přednesu žalobkyně zdálo by se, že jde o překročení předpisů, týkajících se bezpečnostní policie obce, tudíž předpisů veřejnoprávních. Žalobkyně však vysvětlila žalobní údaje v tom směru, že Pražská obec jest jako vlastnice stoky povinna pečovati o tuto stoku, by byla v bezvadném stavu a že se domáhá na obci náhrady škody, která vznikla žalobkyni opomenutím obce udržovati (v dobrém stavu) svou vlastní věc (stoku), a dovozuje, že tato povinnost tkví ve vlastnickém právu obce, tudíž v právu soukromém. Pro otázku přípustnosti pořadu práva pro náhradní nárok proti obci záleží na tom, zda se obci vytýká zanedbání povinnosti veřejnoprávní, či soukromoprávní (rozh. čís. 7059 sb. n. s.). Podle svého přednesu uplatňuje tedy žalobkyně náhradní nároky za škodu, jež jí vznikla zanedbáním obce jako vlastnice obecní stoky, udržovati stoku v řádném stavu. Žalobkyně nechce náhradu škody, jež jí snad vznikla tím, že obec zanedbala povinnosti bezpečnostní policie v § 81 obec. řádu jí uložené, nýbrž jen náhradu škody způsobené jí obcí jako vlastníci stoky, pokud zanedbala povinnosti, které jí stihají jako vlastníci nemovitosti, které jsou jí tedy uloženy zvláštními zákonnými předpisy (na př. §§ 364 druhý odstavec, 1295, 1306 a) obč. zák.) nebo jinými závaznými nařízeními, jež ukládají zvláštní opatření vlastníku k ochraně osob třetích nebo cizího majetku. Potud a jen v tomto směru jest k rozhodnutí o tomto náhradním nároku příslušným soud (pořad právní), nikoli úřad správní a musí proto škodlivé následky, plynoucí ze zanedbání bezpečnostní policie, zůstatí nepovšimnuty.

Čís. 9720.

Nejde o část jistinné pohledávky ve smyslu druhé věty § 55 j.n., domáháno-li se jednou žalobou náhrady za útraty léčení, věcnou škodu a výpomoc v práci, druhou žalobou pak bolestného, třebaš uplatňované nároky vznikly z téže škodné události.

(Rozh. ze dne 13. března 1930, R I 116/30).

Žalobce domáhal se na žalovaném z téže škodné události náhrady škody jednak žalobou C II 336/29, 1.323 Kč (útraty léčení, poškození šatů a kola, výpomoc v práci), jednak žalobou C II 337/29 5.000 Kč (bolestné). Obě žaloby zadal na okresním soudě v B. K námitce žalovaného soud první stolice obě žaloby odmítl pro věcnou nepříslušnost soudu. **D ů v o d y :** Jest zjištěno, že v žalobách jde o částky z tohotéž skutkového a právního důvodu. Jest proto použití ustanovení § 55, druhá věta, j. n. a za účelem zjištění věcné příslušnosti soudu jest obě částky sečísti, při čemž jest bez významu, zda se uplatňují v téže žalobě, či ve dvou samostatných žalobách. Jelikož úhrnný peníz zažalovaných částek převyšuje 5.000 Kč, tedy hranici věcné příslušnosti soudu, bylo obě žaloby odmítnouti jakožto podané u věcně nepřislusného soudu. **R e k u r s n í s o u d** zamítl námitku věcné nepřislušnosti. **D ů v o d y :** Názoru prvního soudce, že jde u obou žalob o části jediné jistinné pohledávky, nelze přisvědčiti. Pro tento názor není důvodu. Z obou žalob vychází s určitostí na jevo, že jde o různé samostatné nároky, které se uplatňují žalující stranou těmito žalobami. V jednom případě požaduje žalující strana náhradu škody materiální, kdežto v druhém případě požaduje zaplacení bolestného. Již z rázu nároků lze seznati, že tyto nároky jsou docela různé, že se tedy první soudce také neprávem odvolával na ustanovení § 55 j. n. To stačí vlastně k doličení, že rekurs jest opodstatněn. Budiž jen ještě podotčeno, že rekursní soud nesdílí názor stěžovatelky, že nejde o týž skutkový a právní důvod pro veškeré tyto nároky, nýbrž že naopak jest toho mínění, že veškeré tyto nároky mají týž skutkový a právní důvod; neboť pro veškeré tyto nároky uplatňuje se v obou žalobách zavinění žalované strany. Že žalobkyně také uplatňuje nárok na bolestné, nemůže na tom nic změnit, poněvadž i tento spočívá na témž zavinění žalované strany.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Žalobkyně, utrpěvši úraz, jež podle jejího tvrzení zavinili žalovaní, domáhá se na nich z tohoto důvodu náhrady škody, a to žalobou C II 336/29 náhrady 823 Kč za útraty léčení, za opravu kola a za poškození šatů a náhrady 500 Kč za výpomoc v práci, a žalobou C II 337/29 náhrady 5.000 Kč bolestného. Podle toho nejde ani v tom ani v onom případě o části j i s t i n n é p o h l e d á v k y, jakou jediné má na mysli předpis druhé věty § 55 j. n., nýbrž jde zřejmě o více nároků různých a samostatných, a nezáleží na tom, že vesměs spočívají na témže skutkovém a právním důvodu, když, jak uvedeno, nejsou částkami jistinné pohledávky.

Čís. 9721.

Sudiště podle § 99 j. n.

Žalobce, je-li sám dlužníkem žalovaného, může žalovati u svého obecného sudiště, nemůže však o takovouto pohledávku opíratí příslušnost pro žalobní nárok, jenž, bude-li uznán důvodným, bude přímým